

θέλι νά σφάξ γιά νά βορέσ* νά τὰ βγάνι. Σά θέλι ἄθρεπο, κι ἕνας κόβος γαῖμα ἀπ τὸ δαχλάκι τ φτάνι ἀμὰ στς σαράντα πεθαίνι.

“Ὅδε πᾶ νά σκάψης γιά γρόσια, νά μὴ γρίνις. Μόνε μέ νοήματα σὰ β’δὸς νά λές τί θέλεις. “Ἄμα κρίνις πρὶ νά βγοῦνε, χάνται βαθειὰ μέσ στ γῆς, κι ἄμα κρίνις σὰ βγοῦνε κι ὕσταρα, γένται κάρβνα, καὶ βορεῖ νά ὀγραδίης κιόλας. Σὰ δὰ βγάνις κι ὕσταρα νά μὴ γιρίης καὶ κιτάξης πίσω σ, καὶ σαράδα μέρες νά τὰ θυμιάης στὸ σπὶτ σ. Αὐτὰ τὰ ξέρνε οἱ μαδραγονατζήδες. (A. X.)

57. *Ο παρὰς μὲ τὴ γρούνα.

Εἶν ἕνας παρὰς πό χι ἀπάν μιὰ γρούνα μὲ ἑπτὰ γρουνάκια. Νάν εὔρης ἕνα τέτοιο παρᾶ, σὲ φτάνι. Ἐσὺ γύρευε κι’ ἐγὼ νά σὲ δίνω ὅσα θέλεις. (A. X.)

58 Τὸ τζιγέζ.

Kodà στὸ Τζιγέζ εἶνε μαδραγόνες, ἀμὰ τόσο πὸ καμανε δέ βορσανε νά βροῦνε τὰ γρόσια. Μιά ἡμέρα ἕνας γυρε μιὰν αἰκὼνα στὸ δβάρ ζωγραφισμένι. Παγαίνι φωνάξ τὸ Μπεϊκο, τὸ μαδραγόνατζη ἀπὸ τς Μέτρες. Ὅσο νά ρτνε, χάθηκε ἡ αἰκὼν ἀπ τὸ δβάρ, καὶ δέ βορσανε νά τνε ματαδιόυνε. (A. X.)

ΜΑΡΤΙΝΑΚΙ

59. Τὸ τελεσίμ.

Ὁ Νικολῆς ὁ Φράγος, ὅδε ἦδανε παιδὶ νοπνιάσκε γρόσια σ’ ἕνα μέρος, ἀνάμεσα Λαχανάκιο καὶ Μαρτνάκι. Πῆγε μὲ δύο τρεῖς ἄλλι νά τὰ βγάνι. Μόνε ἄρκευαν νά σκάφτνε, ἔγλεπαν στρατὸ νά ἔρκεται κατ ἀπάν τς, βαζζέσταγαν κι ἔφευγαν. Αὐτὸ γένικε τρεῖς βραδυές. Τὸ κατάλαβαν πγ ἦδανε τὸ τελεσίμ, ἀμὰ φοβήθηκεν καὶ τὰ παρὰτ-σανε. (A. X.)
 (Τσανδ. 5), ἔκτ. 566/1936, καὶ καὶ νὰ ἐκ Παναίρη, Γιαννινοῦ.
 60. Ἡ καμήλα τοῦ Στράντζας.

Στοῦ Στράντζας τὰ βνὰ φανερόντανε μιὰ καμήλα. Τνε εἶδε ἕνας τνε εἶδε ἄλλος τραβιότανε νά τνε πιάσνε. Στὰ ὕστερνά τν ἀδάμῳνι ἕνας καμλᾶς, τν ἀρπάξ ἀπ τὸ καπίστρι. Ἡ καμήλα ἦδανε τελεσίμ καὶ δὲν ἔρκτανε καταπόδ τ. Τραβάει ὁ καμλᾶς, τραβάει ἐκεῖνι κόβεται ἡ ἄλυσίδα. Κατὰ λαχοῦ κείνι τν ὥρα νά φωνάξ κι ἕνας πετνός. Ἡ καμήλα γένικε ἄφανι καὶ ἡ ἄλυσίδα ἀρμαθιά φλουριά στὰ χέρια τ. (A. X.)

61. Τὸ Κάζ ἀγιαγ-ή.

Ὁ παποῦς ὁ Γιοβάν'ς ἀπ τ' Ἀλβασάνι ἔκαμνε τσερτσιλίκι καὶ συχνά πυκνά κβάνγε δρνιθες κι αὐγά στ Πόλι. Γιὰ ἓνα σφάλμα, τὸν ἔβανανε μιά βολὰ φυλακὴ στ Πόλι μιὰν ἐβδομάδα. Ἐκεῖ ἀδάμώθηκε μ' ἓνα γέρο κλέφτ. Τονε ρωτάει ὁ κλέφτς:

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπ τὸ Τσακ-ήλι.

— Τ' Ἀγά μεζάρ τὸ ξέρς;

— Τὸ ξέρω.

— Ἐκεῖ σὲ μιὰ γαλάζια πέτρ ἀπ κάτ εἶνε παραχωμένα ἓνα βακράκι φλουριά, καὶ τὸ σ'μάδ εἶνε κάζ ἀγιαγ-ή. Βγάν τα καὶ θμύς καὶ μένα.

Ὅσες βολές θαλα περάς ὁ παποῦς ἀπὸ κεῖ, μέρα γιὰ νύχτα, θαλά κατεβῇ νὰ κ'τάξ. Τ' ἑτέρα τν ἔγλεπε ἀμὰ τὸ κάζ ἀγιαγ-ή δὲ δό βρισκε. Κάβοσο καιρὸ ὕσταρ, περνάει μιὰ μέρα, γλέπ τ γαλάζια τ' ἑτέρα ἀνάποδα, τς χήνας τὸ ποδάρ ἀπ τὸ κάτ μέρος τς πέτρας, τὸ δόπο πγ ἦτανε τὸ βακράκι καὶ τὰ φλουριά παρμένα. (Α. Χ)

62. Ἡ ἀρκούδα τς Ἀγιά Παρασκευῆς.

Ἡ Στεφανάρα νυπνιάσκε γρόσια στν Ἀγιά Παρασκευῇ Πέρνει τὸ Πανχιγίωτ καὶ τὸ Πολύδαρ καὶ πάνε σκάφτνε. Βγαίνει μιὰν ἀρκούδα ἡροστά στὴ Στεφανάρα. Αὐτὸς ἄφρισε τὸ στόμα τ κι ἄρκεψε νὰ φωνάζ:

— Κόμα ἀρκαϊδάσδοι, γλιτώστε με, θὰ μὲ φάη, θὰ μὲ πνίξ.

— Μπρὲ τί παθαίνις.

— Δὲν τνε γλέπτε τν ἀρκούδα; Ἀμὰν καὶ μὲ ξέσκισε.

Τονέ παγαίν-νε ἀπάν στὸ σπῖτ. Τονε ξαπλὼν-νε στὸ μεδέρ κι ὕσταρ ἀπὸ πόσηνι ὥρα ἦρτε στὸν ἐγαυτὸ τ. Τὰ γρόσια δὲ ἡορσανε νὰ τὰ βγάν-νε. (Α. Χ.)

63. Ὁ Ὁβανέης.

Ὁ Ἀρμένις ὁ Ὁβανέης ἦρτε φτωχὸς στς Μέτρες κι ἔκατσε σ' ἓνα παλιὸ σπῖτ. Μιὰ βραδυὰ νυπνιάσκε γρόσια. Κοσκινίζ ἀπὸ βραδὶς στάχτ, τὸ πουρνὸ γλέπ ἀθροπίσια πατημιὰ. Τὸ τελεσίμ γύρευε ἄθρεπο κουρπάνι. Πέρνει τὸ παιδάκι τ, κόβ τὸ δαχλάκι τ ἀπὰ στὸ μέρος ἐκεῖνο, βγάζ τὰ γρόσια. Στσί σαράδα τὸ παιδί τὸ ζαβάλικο πέθανε, ἀμὰ ἐκεῖνος γένιζε μέγας καὶ πολὺς. Ὡς καὶ στὸ Μετζλίσι Ἰδαρὲ ἄζας. (Α. Χ.)